

Arrest

nr. 168 583 van 27 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 december 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN WONTERGHEM en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 3 februari 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 17 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekster op 7 januari 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 03.02.2015 werd ingediend door:

Naam: L.F.

(...)

Nationaliteit: Nederland

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 03.02.2015 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art.40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Zij legde aanvankelijk volgende documenten voor: bewijzen van arbeidsongeschiktheid van januari 2014, mei 2014 en juli 2014 en brief pensioenoverzicht 2014. Zij had echter binnen de gestelde termijn van 3 maanden alle nodige bewijsstukken voor te leggen (overeenkomstig art.50, §2, 2° van het KB van 08.10.1981), vandaar dat er op 14.10.2015 door de gemeente een weigeringsbeslissing zonder bevel werd opgemaakt waarbij betrokkene alsnog de kans kreeg de gevraagde bewijsdocumenten voor te leggen. Op 14.10.2015 werd deze beslissing aan betrokkene betekend en legde vervolgens de ontbrekende ziekteverzekering voor.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art.50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981). De bestaansmiddelen, bedoeld in art.40, §4, 1ste lid, 2de lid van de wet van 15.12.1980, moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten laste zijn.

Aan de hand van de voorgelegde documenten, kan echter niet worden afgeleid of betrokkene over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Betrokkene legt ter staving van haar bestaansmiddelen betaalspecificaties (UWV) voor van januari 2014, mei 2014 en juli 2014. Het gaat hier bijgevolg om verouderde gegevens omtrent de inkomsten dewelke geen reëel beeld geven van de huidige inkomsten. Zelfs al zouden we deze uitkering in aanmerking nemen, dient er opgemerkt te worden dat de inkomsten uit de uitkering onvoldoende zijn om te voorzien in het levensonderhoud van betrokkene. Het bedrag ligt namelijk onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene met een dergelijk karig bedrag in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien. Verder legt betrokkene een document voor waaruit af te leiden valt dat zij op de leeftijd van 65 jaar kan beschikken over een pensioen. Uit het voorgelegde documenten blijkt niet over hoeveel inkomsten betrokkene uiteindelijk zal beschikken, gezien dit afhankelijk is van de situatie waarin zij zich dan bevindt. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat betrokkene de pensioengerechtigde leeftijd nog niet heeft bereikt. Hoe zij de periode tot aan de pensioengerechtigde leeftijd zal overbruggen met enkel de inkomsten die zij verkrijgt uit de arbeidsongeschiktheidsuitkering wordt niet aangetoond.

Er kan bijgevolg niet besloten worden dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene heeft niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, §1, 2° van de wet van 15.12.1980) waardoor het verblijfsrecht niet kan worden toegestaan.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 03.02.2015 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 25 februari 2016 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en desgevallend een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen nota ingediend.

2.2. Ambtshalve dient te worden opgemerkt dat de door verzoekster ingediende syntheseseminarie niet voldoet aan de vereisten die door artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet worden gesteld. Deze bepaling luidt immers als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen :

- 39/71;*
- 39/73, § 1;*
- 39/73-1*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzaken de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/3 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, §1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de nota met opmerkingen wordt, indien de originele nota is ingediend bij aangetekende brief of per bode met ontvangstbewijs, binnen dezelfde termijn een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast noch de in artikel 39/68 bedoelde bijzondere procedureregels, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een syntheseseminarie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid van de syntheseseminarie en indien de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat, wordt binnen de in het vijfde lid bepaalde termijn om een syntheseseminarie in te dienen, een afschrift ervan per elektronische post en op de bij koninklijk besluit bepaalde wijze overgezonden. De griffie maakt uitdrukkelijk melding van dit voorschrift op de in het derde lid bedoelde kennisgeving.

Indien de verzoekende partij tijdig een syntheseseminarie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen syntheseseminarie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

2.3. Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesememorie als een processtuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Het begrip *“samenvatten”* kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd (RvS 3 november 2015, nr. 229.005; RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975).

Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesesememorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat *“de meerwaarde van een synthesesememorie [...] meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6).

Uit de in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesememorie.

Indien een verzoeker wel degelijk wenst te repliceren op de nota van de verwerende partij, kan hij een synthesesememorie indienen en daarin zijn middelen hernemen, al dan niet in verkorte vorm, en aangevuld met de gewenste repliek. Ook indien hij zijn middelen letterlijk herhaalt en ze met een werkelijke repliek aanvult, komt een verzoeker tegemoet aan de bekommernis om hem toe te laten te repliceren op het verweer tegen de middelen die hij wel wenst aan te houden zodat hij de middelen samenvat.

Het komt de feitenrechter toe om te oordelen of een middel (voldoende) is samengevat of niet. Het komt de feitenrechter tevens toe om te oordelen of een bepaalde memorie, waarin de middelen integraal worden herhaald, voldoende is aangevuld om te worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota.

Bijgevolg dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nu te onderzoeken of de in de synthesesememorie weergegeven repliek op de nota kan worden beschouwd als een werkelijke repliek op de nota. Dit is een feitenkwestie die geval per geval dient te worden bekeken.

Nergens wordt echter aangegeven dat de verzoeker de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd mag aanvullen of een andere wending mag geven. Bovendien schrijft artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet voor dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesememorie zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet waarin onder andere uitdrukkelijk wordt vermeld dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn”*.

2.4. De Raad stelt vast dat in voorliggende zaak de synthesesememorie een letterlijke en integrale herneming betreft van het enig middel zoals uiteengezet in het gedinginleidend verzoekschrift. Er is geen sprake van een samenvatting, dit is het verkort weergeven of herhalen van het enig middel. Verder bevat de synthesesememorie geen repliek nu de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

De vraag of verzoekster met het neerleggen van dergelijke synthesesememorie heeft voldaan aan het bepaalde in artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, werd ter terechtzitting aan een tegensprekelijk debat onderworpen.

De raadsman stelt dat verzoekster *“alle middelen van haar verzoekschrift essentieel acht en deze dus niet wenste samen te vatten.”*

De Raad wijst erop dat het neerleggen van een synthesesememorie geen verplichting is. Verzoekster had zich in casu kunnen beperken tot het in kennis stellen van de Raad dat zij geen synthesesememorie wenste neer te leggen, waardoor de Raad ertoe gehouden zou zijn geweest uitspraak te doen over alle argumenten zoals uiteengezet in het oorspronkelijk verzoekschrift.

Gevraagd waarom zij in dit geval toch nog een synthesesememorie heeft overgemaakt, aangezien hiertoe geen verplichting bestaat, stelt de verzoekende partij dat zij dit heeft gedaan *“om te voorkomen dat er misschien vormfouten in het verzoekschrift hebben gezeten”*. In deze kan, met verwijzing naar het

gestelde in punt 2.3., worden opgemerkt dat het doel en de meerwaarde van een syntheseseminarie er niet in bestaat om eventuele vormfouten recht te zetten. De syntheseseminarie kan daartoe ook niet dienstig kan worden aangewend.

De raadsman bevestigt aldus dat de syntheseseminarie geen samenvatting van het enig middel uiteengezet in het inleidend verzoekschrift bevat. Aangezien de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend, gaat de reproductie van het enig middel niet gepaard met een werkelijke repliek op de argumentatie van de verwerende partij. In casu vertegenwoordigt de syntheseseminarie geen enkele "meerwaarde". Bijkomend wijst de Raad erop dat de raadsman van verzoekster perfect de mogelijkheid had om negatief te antwoorden op de uitnodiging van de griffie om een syntheseseminarie neer te leggen, waardoor de procedure zou zijn voortgezet conform artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede merkt de Raad op dat wanneer in de omstandigheid dat geen nota met opmerkingen wordt ingediend, een verzoeker toch vraagt om een syntheseseminarie in te dienen en hij zich vervolgens in die syntheseseminarie beperkt tot het loutere herhalen van het enig middel uit het inleidend verzoekschrift, hij dilatoir handelt. Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandeldingsduur van zijn zaak.

2.5. De Raad besluit dat de syntheseseminarie niet voldoet aan de vereisten die door de wet worden gesteld. Conform de rechtspraak van de Raad van State geldt in dit geval niet de sanctie van het verlies van het vereiste belang uit artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet (RvS 27 maart 2014, nr. 226.907), maar kan de Raad, na te hebben vastgesteld dat de syntheseseminarie niet voldoet aan de vereisten van artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet niet anders dan het beroep tot nietigverklaring verwerpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES